kannatad, siis tulleb temma arm selle järrele, ja römustab sinno kurba süddant jälle.

R: Oh Issand! anna sinna hirmo ja armo.

Ö: Eks sa woi mulle üllesräkida, kuida se luggu nüüd on sinno süddame pohjas?

R: Ei ma usalda mitte öölda, kui Jesukenne omma sörmekesega mo kele külge putuks, ehk ma siis woiksin räkida, kuida se assi mo süddames on.

Ö: Kas sa kardad ka surma?

R: Sedda ei karda ma polegi, agga pat, mis sure Jummala wasto, se teeb mo süddame wärrisema.

Ö: Eks sa olle siis enne mitte hirmo tunnud omma patto pärrast?

R: Kuida piddin ma hirmo tundma, kui se pat mulle römuks olli.

Ö: Kas innimenne pattust woib higet römo ennesele sada?

R: Kust ta sedda woib sada Jummal parrago? mis pattust tulleb, polle muud kui üks tühhi röom, ja se uhha röom on higge römo arrakautus.

Ö: Tössi kül, kui teie rahwas sedda nüüd teate, mikspärrast armastate teie

Hanso ja Mardi jut, 1739, lk. 71